

จริงๆ แล้ว ตอนเราเริ่มทำสปีดี เราไม่เคยคิดถึงมันในแง่ที่มันจะก่อคุณค่า หรือประโยชน์อะไรกับใครเลย เราสร้างมันขึ้นมาจากรู้สึกถึงสิ่งที่ขาดหายไป อาจจะไม่ถึงขนาดนั้นด้วยซ้ำ อาจจะไม่แค่นั้น เพราะว่ามีพื้นที่ว่างชั้นล่างของตึกที่กำลังทำเป็นกราฟฟิคสตูดิโอกับเพื่อนอยู่ จังหวะตอนนั้นมันได้ เพราะเรากำลังจะมีงานประจำ มีเงินพิเศษจากการสอน มีโทมัสซึ่งก็ยังไม่ทำอะไรทำอยู่ หลังจากตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่ไทย ทุกอย่างมันดูพอเป็นไปได้ จึงเริ่มทำมันขึ้นมา ทำโดยไม่ได้รู้วิธีการทำแกลอรี่ใดๆ ทั้งสิ้น ช่วงนั้นก็อาศัยถามเพื่อนๆ ที่อยู่ในวงการศิลปะกันอยู่ก่อนแล้ว ว่าในฐานะแกลอรี่มันต้องทำอะไรให้กับศิลปินในแต่ละโชว์บ้าง งานแรกๆ ที่จัดขึ้น ก็เป็นการเชิญเอาคนที่เราชอบผลงานที่เค้าผลิตอยู่ พูดคุยกับเค้าให้เค้ามาลองใช้สเปซของเราในการทำงานออกมาในรูปแบบนิทรรศการ ในปีแรกๆ ก็มีแค่นี้เลย แต่หลังจากทำไปได้สักพัก ก็รู้สึกว่า เออ นอกจากได้รู้จักและทำงานกับศิลปินเพิ่มขึ้นเราก็กได้มีมิตรภาพในรูปแบบอื่นๆ มาด้วย ทั้งจากคนที่มาร่วมชมงาน คนที่มาช่วยงาน มาได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความเชื่อร่วมกัน ผัน หวังถึงความเป็นไปได้ต่างๆ นานา ที่พวกเราร่วมกันสร้างขึ้นไปได้ ตอนนั้น ก็คิดฝันเยอะแยะ อยากทำนู่นนี่ นั่น โดยที่ไม่ได้คิดว่ามันจะได้กลับมาเป็นตัวเม็ดเงินซึ่งแน่นอน ตอนนั้น เรามีความพร้อมและเสถียรภาพทางการเงินมันคงกว่าคนอื่นๆ เราจึงคิดว่ามันเป็นไปได้มากที่สุด ตอนนั้น ที่ได้ทำงานกับเพื่อนๆ ที่มีความเชื่อแบบเดียวกัน ความรู้สึกที่ได้ มันสุดที่จะมีความสุขจริงๆ มันเป็นความฝันแบบเด็กๆ ที่เชื่อว่าอะไรก็เกิดขึ้นได้ ถ้าเราพร้อมจะร่วมมือกัน เราสามารถช่วยกันหาวิธีทำให้มันเกิดได้ ตอนนั้น มีแค่นั้นเลยจริงๆ แต่แน่นอนเราก็กได้เรียนรู้ว่าทุกอย่าง อย่างมันไม่ได้ง่ายงามสวยสดอย่างที่เราคิด ตัวเราเองได้เติบโตขึ้นพร้อมกับสปีดีที่เปลี่ยนไปด้วยการทำงานระหว่างเพื่อนมีการกระทบกระทั่งทางการสื่อสาร ความไม่เข้าใจในกันและกัน ตัวเราเองก็ตั้งคำถามถึงสิ่งที่ทำอยู่ ว่าเราทำไปทำไม ต้องย้อนกลับมาย้ำอีกครั้งว่า ตอนแรกๆ ที่ทำ เราไม่ได้คิดเลย ว่าสปีดีจะเป็นอะไรได้บ้าง จะมีความสำคัญอะไรกับใครยังไงบ้างจริงๆ เพิ่งมาเริ่มเข้าใจว่ามันมีความหมายก็เมื่อมีคนอื่นๆ รอบๆ พูดบอกว่ามันมีความหมายยังไง ตอนนั้นเข้าปีที่เจ็ดแล้ว เราผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากทำ อยากกลับมาทำ

When I started Speedy I actually didn't really think of how it would contribute or give to others. I started it out of this feeling that something was lacking. May be not even that. Maybe it was simply because there was an empty space on the first floor of the building I was starting a graphic studio with some friends. It was just at the right moment. I was about to have a regular job, with some extra money from teaching, and Thomas was finding something to do after deciding to move to Bangkok. Everything seemed to be in place, so we just decided to do it. At that time, I didn't know one thing about managing a gallery. I just asked friends in the art world questions like, as a gallery, what do we have to do with artists for a show? For the first couple of exhibitions, we invited artists that we had been following their work, and then contacted them to use our space to produce work in the form of exhibitions. For those couple of years, that was it. But after a while, I realized, wow, besides getting to know and working with artists more, the work also resulted in friendships with several groups, from the audience or those who came to help install. We got to talk, exchange beliefs, dream, and hope for myriad possibilities that we could help create, together. At the time, there were lots of dreams. I wanted to do this and that, without ever thought of financial returns, which of course, it was also because I had more financial stability than others. I thought it was all possible. Working with friends who shared beliefs, then, gave me such happiness. So incredibly content. It was a naive dream that everything was possible if we worked together. We could collectively find solutions. It was really just that. But of course, I learnt that

อยากเลิกทำอยู่หลายรอบ จนสุดท้ายก็สรุปได้ ว่าไม่ว่าจะยังไง อยากทำให้มันคงอยู่ไปให้ถึงสิบปีดู อยากรู้ว่ามันจะกลายเป็นอะไรได้ต่อ ตอนนี้นั้นเชื่อจริงๆ ว่าการจะทำให้มันไปได้ต่อ มันคงต้องหาวิธีให้มันอยู่ได้ด้วยตัวมันเอง ให้มันส่งผ่านต่อไปได้ถึงคนอื่นๆ เราไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่ควบคุมกับมัน จัดการกับมันคนเดียวอีกแล้ว

ตอนนี้ มานั่งนึกถึงมัน ว่าสปีดคืออะไร เราคิดว่า เราก็ยังไม่ค่อยเข้าใจแบบถ่องแท้ แต่ก็คิดว่ามันคงเป็นสถานที่ทางเลือก ที่เปิดโอกาสให้คนได้มาทดลองอะไรบางอย่างได้ มาสนุกกับการทำอะไรที่ไม่ได้เงินเท่าไรได้อย่างเต็มที่ เราได้แต่คิดว่า ถ้าสามารถส่งสารเหล่านี้ต่อไปเรื่อยๆ ก็คงจะดี อยากให้สปีดได้อยู่ต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่จำเป็นต้องมีสถานที่อีกต่อไปก็ได้ จะเป็นโปรเจค หรือแพลตฟอร์มอะไรก็ว่าไป ให้วิ่งแบบเร็วๆ ว่องไวเหมือนเดิม และวิ่งไปยาวๆ อย่างยิ่งใหญ่ อี อี จอบอ.

not everything was paved with rose petals, as I grew along with the ever changing Speedy. There were some conflicts in communication and misunderstanding in working with friends. I myself questioned what I was doing. What was all this for? It begged me to rethink and re-emphasize that when I started, I didn't think about what Speedy could become, or its importance to others. Actually, I just realized its importance when others around me told me what it meant for them. Now, after seven years, I passed the point of going back and forth between quitting, and returning to work again. In the end, I concluded that no matter what, I wanted to continue the work to its tenth year. I wanted to see what it could become. Now I believed that for it to go on, there must be a self-sustainable way so that it could be passed on to others. I did not have to necessarily control or manage it alone again.

Now, thinking about it, what is Speedy? I think I still didn't really understand it thoroughly. But I guess it was an alternative space that opened up opportunities for people to experiment something, to really have fun without making much money. I could only hope that this message would be passed on. I wanted Speedy to continue its work, may be even without the physical space. It could be a project, a platform, or whatever. To keep on running fast, and lasting.

Xoxo the END!

